

РЕШЕНИЕ

№ 2993

гр. София, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 17-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Р Н.

при участието на секретаря АИ. И.А
като разгледа докладваното от Р Н. КАдминистративно наказателно дело № 20211110210871 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д, т. 1 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. Н. Т. срещу Наказателно постановление (НП) № 21-4332-010442/27.05.2021 г. издадено от началник на група в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, наказания "глоба" в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца по чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), както и две наказания „глоба“ в размер на по 10 лева на основание чл. 183, ал.1, т. 1 от ЗДвП за нарушения съответно на чл. 100, ал.1, т. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

В подадената жалба се претендира съдът да отмени обжалваното НП изцяло, тъй като при съставянето на акта и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с липсата на ясно и пълно описание на нарушенията.

Жалбоподателят Т., редовно призован, не се явява и не се възползва от правото си да даде обяснения. Неговият процесуален представител – адв. Ч., поддържа жалбата и в хода на съдебните прения моли за отмяна на НП. Сочи, че от доказателствата по делото не е установено на коя конкретно дата е извършено нарушението, като се позовава на разминаванията в акта и останалите писмени доказателства. Допълва, че липсва посочена дата на издаване на талона за медицинско изследване и съществува неяснота кога е бил

подписан от свидетеля по него М., като обвинението за извършени нарушения по чл. 20 и чл. 174 ЗДВП е останало недоказано. Отделно от това намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на акта и издаването на НП, свързани с липсата на ясно и точно описание на нарушението по чл. 20, ал. 2 и чл. 174, ал. 3 ЗДВП. Моли за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган – началник-група в отдел „Пътна полиция”, СДВР, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.04.2021 г. около 22:30 часа в гр. жалбоподателят В. Т. управлявал лек автомобил „Ауди” модел „А8” с рег. № собственост на търговско дружество, по ул. „, с посока на движение от ул. към ул. Жалбоподателят бил сам в автомобила. Настилка на пътното платно била мокра и водачът се движел с несъобразена скорост с атмосферните условия, поради което изгубил контрол върху автомобила си и в района на навлязъл в насрещната пътна лента точно в момента, в който там се движил в обратната посока св. И. Г. с автомобил Рено Меган с рег. № Поради това настъпило ПТП между двата автомобила, които се ударили в предната си лява част. След удара лекият автомобил Рено се изместил и ударил паркираните на тротоара леки автомобили БМВ с рег. № СВ1923РА и Тойота с рег. № като им причинил материални щети, както и на метална ограда наблизо. В резултат на ПТП св. Г. ударил главата си и бил в шок, поради което не възприел последващите събития. Малко по-късно на мястото дошъл св. познат на жалбоподателя, който останал с него.

Жалбоподателят останал в автомобила и бил установен на мястото от пристигналия първи екип на ОСПС СДВР. Полицейските служители запазили местопроизшествието и установили самоличността на двамата водачи, както и нараняванията на св. Г., който бил изваден от автомобила си. На място пристигнал и екип на Спешна помощ, който откарал св. Г. до лечебно заведение, където не било установено да му е причинена средна или тежка телесна повреда.

Междувременно, на мястото на ПТП бил изпратен и екип на ОПП СДВР в състав св. Т. и св. /към момента З./. На място св. Т. съставил скица на ПТП, която обаче не била подписана от нито един от водачите, като не им били предоставени и декларации, в които да опишат възприятията си за случилото се. По делото не е установено служителите на ОПП СДВР да са изисквали документите на водача, нито да са му предложили да бъде изпробван с техническо средство и той да е отказал.

По неустановени причини св. Т. не съставил на място талон за медицинско изследване на жалбоподателя, а директно пристъпил към съставяне на АУАН, в който приел, че водачът е отказал да даде проба за употреба на алкохол.

Въпреки липсата на надлежно изпълнение на процедурата по Наредба № 1/2017 г., св. , на длъжност мл. автоконтрольор в ОПП СДВР, съставил в присъствието на свидетеля на установяване на нарушението акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с

№ 415167 за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, нарушение на чл. 121, ал.1, б. б от ЗДвП, както и за непредставянето на документи по чл. 100, ал.1, т. 1 и 2 от ЗДвП /СУМПС, КТ към него и СРМПС/. В акта от фактическа страна нарушението по чл. 20, ал. 2 ЗДвП било описано като причиняване на ПТП в следствие на движение с несъобразена скорост с атмосферните условия /а именно мокра пътна настилка/. От фактическа страна било описано още, че водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 за употреба на алкохол. В акта не било посочено на водача да е издаден талон за медицинско изследване.

Актът бил подписан от актосъставителя и свидетеля на 07.04.2021 г., но не бил предявен за запознаване и подпис на нарушителя на мястото на инцидента, а едва 4 дни по-късно, на 11.04.2021 г., когато жалбоподателят го подписал без възражения и получил препис от него. Такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

На неустановена дата след ПТП от св. Т. бил съставен талон за медицинско изследване, в който било посочено, че водачът Т. е отказал да бъде изпробван с техническо средство /без да се посочи номер и вид на техническото средство, нито кога е било предложено на водача да бъде тестван/. Като на представения по делото талон за изследване № 0009015 липсва подпис на жалбоподателя, а било посочено, че той е отказал да подпише талона. Не била попълнена и частта относно връчването на талона на жалбоподателя, но отказът му да получи копие от талона бил удостоверен с подписа на св. Б. М., също служител на ОПП СДВР, който обаче не е бил на смяна процесната нощ и не е посещавал местопроизшествието.

На неустановена дата след 11.04.2021 г. в оригиналния екземпляр на АУАН било добавено, че на жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 0009015, но тази добавка не е отразена във връченото на жалбоподателя копие. А на 17.05.2021 г. св. Т. съставил докладна записка, в която изложил, че при съставянето на процесния АУАН е пропуснал да посочи правната квалификация на нарушението, свързано с отказа на водача да бъде изпробван за алкохол, като допълнил, че нарушението е по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и водачът е уведомен за техническата грешка по телефона на 17.05.2021 г.

Въз основа на така съставения АУАН и при пълна идентичност на описаните в него 4 нарушения и тяхната правна квалификация /с оглед „допълнението“ на правната квалификация с докладната записка/, на 27.05.2021 г., било издадено обжалваното наказателно постановление № 21-4332-010442 от началника на група АНД в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за което е наложено наказание глоба в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за което е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, както и две глоби по 10 лева за двете нарушения на чл. 100, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДвП поради непредставянето на СУМПС, КТ към него и СРМПС от водача. В НП било описано, че водачът е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол, за което му е издаден талон за медицинско изследване № 0009015 /без дата/, след което водачът не е дал кръв за

изследване.

Върху Наказателното постановление не е отбелязана дата на връчването му, но в придружителното писмо от ОПП СДВР се твърди, че то е връчено на жалбоподателя на 12.07.2021 г., а жалбата срещу НП е депозирана в ОПП СДВР на 16.07.2021 г.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от показанията на св. И. Г., и И. Н. и отчасти от показанията на св. Т., З. и М., от събраните по делото писмени доказателства (включително и талон за медицинско изследване, оригинал и копие на АУАН, справка от ОПП СДВР за изпратените на сигнала лица; справка-картон на водача, заповед за компетентност на органа, протокол за ПТП, скица), приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 от НПК.

В случая въпреки положените усилия от съдебния състав за установяване на случилото се в процесната вечер, обстоятелствата не са изяснени в пълнота поради изключително схематичните показания на св. Т. и З., които единствено заявяват, че не си спомнят за конкретния случай и описват обичайния си начин на работа, който очевидно не е спазен в случая. Нито един от двамата свидетели не заявява да е предложил на водача да бъде тестван за употреба на алкохол или да му е връчил талон за медицинско изследване след отказа да тестване. Св. Т. настоятелно твърди, че няма спомени за случая и не може да изясни съществените недостатъци на талона за изследване и акта, съставени от него, включително и причините да не връчи документите на водача на мястото на ПТП. Съдът не се довери на показанията му, че не е дописвал АУАН и че на мястото по-късно е дошъл св. М., вписан в талона като свидетел на отказа на водача да го получи. От простото сравнение между оригиналния екземпляр на АУАН и копие, връчено на жалбоподателя е видно, че в копието липсва текста относно съставянето на ТМИ, който е вписан в представения оригинал по административната преписка. Единственото логично обяснение, с оглед и съществените недостатъци на приложения по преписката талон за изследване и подписването му от св. М., който не е бил на смяна процесната вечер, е че ТМИ е съставен в последствие, дори след връчването на копието на акта на жалбоподателя. Информация за това се съдържа и в приложената докладна записка относно трикратното връщане на преписката поради липсата на приложения към АУАН, както и за допълването му по отношение на правната квалификация.

Съдът дискредитира и показанията на св. М., който разпознава подписа си на талона за изследване и заявява, че щом го е подписал, трябва да е бил свидетел на отказа на жалбоподателя да го подпише. Но от справката от ОПП СДВР се установява, че М. изобщо не е бил на работа вечерта на ПТП, като той също не си спомня да е бил на мястото на ПТП, а и другите двама свидетели от ОПП СДВР не заявяват той да е бил там.

Допълнително, съдът изцяло изключи от доказателствената съвкупност по делото така представения талон за медицинско изследване № 0009015, доколкото същият не отговаря на изискванията за официален удостоверителен документ и в него липсват съществени реквизити като дата на съставянето му, дата и час на отказа на лицето да бъде изпробвано, дата и час на връчване на талона. Липсва и информация каква проба всъщност е била

отказана, дали за употреба на наркотици или алкохол, като изобщо не е посочено и лечебното заведение, където следва да се яви лицето и в какъв срок. Фактически в талона единствено са изписани имената на жалбоподателя и че той „отказва“ да бъде изпробван, както и имената на съставилия го св. Т. и на св. М., вписан като свидетел на отказа, въпреки че не е бил на мястото на ПТП. Всичко това несъмнено сочи, че талонът е съставен „проформа“ в последствие, след като от администрацията на ОПП СДВР са установили, че не е приложен към АУАН.

Следователно, съдът намира, че вмененото на жалбоподателя нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП остава изцяло недоказано, като липсват годни доказателства Т. изобщо да е бил поканен да даде проба за употреба на алкохол, да е изпълнена законната процедура за съставяне и връчване на ТМИ, както и същият да е отказал да даде кръв за изследване или да не се е явил в указаното лечебно заведение.

Съдът намира, че по делото не са събрани и каквито и да е доказателства служителите на ОПП СДВР да са изискали от жалбоподателя да им представи своите лични документи, включително СУМПС и КТ към него и СРМПС, още по-малко той да не ги е представил. Свидетелите З. и Т., които са били на мястото не сочат подобни обстоятелства в показанията си.

От друга страна съдът намира, че следва да се кредитират показанията на св. И. Г. и И. Н., които са относими преимуществено към вмененото нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. От техните показания, както и тези на св. несъмнено се установява, че именно жалбоподателят е управлявал автомобила Ауди А 8 и че той е участвал в ПТП с другия автомобил, като в следствие на удара между тях са увредени и други два автомобила. Съдът изцяло се довери на показанията на св. Г., който е другият участник в ПТП, относно механизма на произшествието, посоката на движение на автомобилите и приблизителния час на ПТП, атмосферните условия, но и основно относно обстоятелството, че автомобилът Ауди е навлязъл в неговата пътна лента, където е настъпил и удара. Този свидетел споделя и за причинените му телесни увреждания, за които лисват данни да осъществяват състава на средна или тежка телесна повреда. Св. ъщо потвърждава, че жалбоподателят е бил на мястото на инцидента и че той е управлявал автомобила Ауди, като той описва и щетите по автомобилите и състоянието на другия водач.

Съдът кредитира и показанията на св. И. Н., служител на ОСПС СДВР, който е посетил мястото на произшествието преди екипа на ОПП СДВР и е разговарял с двамата водачи. Макар в показанията му да липсва пълна конкретика, той е запазил спомен за най-основните събития от вечерта. От неговите показания се установява, че водачът на автомобила Ауди не е бил пострадал и не е откарван в лечебно заведение, като автомобилът на Спешна помощ е откарал единствено другия водач.

Съдът се довери и на останалите писмени доказателства, които потвърждават направените от съда доказателствени изводи.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал.2 от ЗАНН 7-дневен срок /в актуалната към датата на подаването ѝ редакция/, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на проверка, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбите на ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, но при допуснати съществени процесуални нарушения и пълна необоснованост по отношение на три от вменените нарушения.

Следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Съгласно т.2.10 на Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи, наказателни постановления могат да бъдат издавани от началника на група АНД в отдел „Пътна полиция” в СДВР, като видно от приложеното удостоверение подписалата НП е заемала именно тази длъжност. А съгласно т. 1.3 от същата заповед, могат да издават фишове и да съставят АУАН лицата на длъжност „младши автоконтрольор” в ОПП СДВР.

Съдът намира, че съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя представлява нарушение по чл. 40, ал. 1 ЗАНН, като същият е бил възпрепятстван да организира защитата си незабавно, още от момента на образуване на производството, като в случая той не е бил и канен да се яви за съставянето на акта. Останаха изцяло неизяснени причините св. Т. да твърди, че е съставил акта на датата и мястото на ПТП, където се е намирал и жалбоподателя, но актът да не му бъде връчен. По този начин се затруднява и доказването изобщо на присъствието на жалбоподателя на мястото в посочения ден и час или датата на съставяне на акта. Законът принципно допуска подобен случай в хипотезата на чл. 40, ал.2 от ЗАНН т.е. когато нарушителят е известен, но не може са бъде открит или ако последният е бил поканен за съставяне на акта, но не се е явил. Тълкуването на тази разпоредба води до извода, че когато актосъставителят събере данни за извършеното административно нарушение от страна на конкретно лице е длъжен да покани нарушителя за съставяне на акта. Само при наличието на надлежно връчена такава покана, ако нарушителят не се яви в определения ден и час, съставянето на акта в негово отсъствие ще попадне в хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН и съставянето на АУАН в отсъствие на нарушителя ще бъде законосъобразно. В процесния случай обаче е видно, че жалбоподателят не е бил надлежно поканен за явяване с цел съставяне на АУАН срещу него.

Изискването актът да бъде съставен в присъствието на нарушителя има за цел едновременно и непосредственост при осъществяване на процедурата по съставяне на акта с участието на посочените в чл. 40, ал. 1 от ЗАНН лица, както при неговото съставяне,

така и при подписването му, което е с цел гарантиране правото на защита на нарушителя. Последният винаги следва непосредствено да възприема действията на актосъставителя и посочените свидетели, включително дали същите действително са присъствали при съставянето на акта, както и верността на посочените в акта обстоятелства от друга страна, включително и относно датата на съставяне на АУАН. В случая това е особено съществено с оглед констатираните множество нередовности при съставянето на акта и ТМИ, които поставят под съмнение достоверността на описаното в акта. Както вече беше посочено, съставянето на акта в отсъствие на нарушителя, извън хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, води до нарушаване на правото му да направи възражения при съставяне на акта и да организира и осъществи защитата си в образуваното против него административнонаказателно производство. Обстоятелството, че препис от АУАН е връчен на нарушителя след съставянето му не може да санира допуснатото нарушение. Но дори да се приеме, че нарушението по чл. 40, ал. 1 ЗАНН не е съществено или е отстранено в последствие, то са налице други такива, които обуславят отмяната на НП.

От изложеното по-горе се установява, че текста на АУАН е дописан след връчването на копие от него на жалбоподателя, като е вписано, че е издаден ТМИ, удостоверяващ отказа на лицето да бъде изпробвано с техническо средство за употреба на алкохол. Така поправения АУАН изобщо не е връчен на лицето. Освен това, с последваща докладна записка от 17.05.2021 г. от актосъставителя е направен опит да се „допълни“ съдържанието на АУАН с посочването на правна квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Според отразеното в докладната записка, за това „допълнение“ жалбоподателят е уведомен по телефона, т.е. отново актът или докладната записка не са връчени на жалбоподателя. Това сочи на нарушение на чл. 43, ал. 1 ЗАНН, доколкото двукратно „поправения“ АУАН изобщо не е връчен на жалбоподателя. Но въпреки това наказващият орган е пристъпил към издаване на НП.

В случая с оглед правомощията на наказващия орган по чл. 53, ал. 2 ЗАНН би могло да се приеме, че „допълването“ на правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП в акта е поправено, като в НП е дадена точната правна квалификация на нарушението. Но това не отстранява нарушенията по чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, които изцяло са опорочили административнонаказателното производство, анализирани в съвкупност с начина на провеждане на полицейската проверка, съставянето на талона за медицинско изследване значително време след съставянето и връчването на АУАН и удостоверените в него неверни обстоятелства. Кумулативният ефект на тези нарушения грубо е ограничил правото на защита на засегнатото лице, като евентуалното им саниране чрез последващи действия би означавало толериране на абсолютно незаконосъобразните действия на актосъставителя. Поради изложеното съдът прие, че допуснатите при съставянето на АУАН съществени процесуални нарушения представляват основание за цялостна отмяна на НП.

На следващо място, съдът намира, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, сочещи описаното в акта и в НП деяние, свързано с отказ на водача да бъде тестван за употребата на алкохол, както и за нарушенията по чл. 100, ал. 1, т. 1 и 2 ЗДвП.

Независимо от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която постановява, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, настоящият състав намира, че това противоречи на общия принцип на чл. 14, ал. 2 от НПК, който гласи, че доказателствените средства не могат да имат предварително определена сила. Следователно, за съда съществува пречка да се позовава на разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и да ползва фактическите констатации в АУАН /дори същият да е редовно съставен, какъвто не е настоящият случай/, без те да бъдат доказани с допустими доказателства и доказателствени средства.

В хода на производството от страна на наказващия орган не бяха ангажирани каквито и да било доказателства, установяващи извършването на трите нарушения описани в акта и НП, при управлението на МПС от страна на жалбоподателя. Действително в преценката си дали да се издаде наказателното постановление наказващият орган се основава на фактическите констатации, посочени в АУАН. При оспорване на издаденото НП по силата на чл. 14, ал. 2 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН в съдебното производство тези констатации обаче нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в т. 7 от Постановление №10/1973 г. на Пленума на ВС. В този смисъл, съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като дава възможност на наказващият орган да посочи допълнителни доказателства, извън тези посочени в НП, в подкрепа на обжалваното постановление. Но от събраните в хода на съдебното следствие доказателства не се потвърди описаното в акта деяние по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, както и неосенето на документите по чл. 100, ал. 1 ЗДвП.

Това представлява допълнително, самостоятелно основание за отмяна на НП в тази му част, но поради изброените по-горе съществени процесуални нарушения при съставянето на акта, съдът намира, че НП следва да бъде отменено и в частта му относно нарушението по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, макар същото да се доказва от събраните по делото доказателства и то да е описано достатъчно пълно и точно в акта и в НП и са конкретизирани причините за ПТП. В този смисъл съдът намира за неоснователен довода в жалбата, че в акта и в НП е следвало по-конкретно да се посочат щетите от ПТП, доколкото очевидно се касае за материални щети по смисъла на §6, т. 30 от ДР на ЗДвП съдържащ легално определение за пътнотранспортно произшествие.

От текста на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП е видно, че атмосферните условия са от факторите, които следва да бъдат отчетени от водачите на МПС при избор на скоростта им на движение и тя следва да бъде такава, която да им позволи, при възникване на някаква опасност, те да спрат и да предотвратят ПТП. Като в случая са събрани доказателства от показанията на св. Г., че жалбоподателят се е движил с несъобразена скорост с мократа пътна настилка и е загубил управление на автомобила, като е навлязъл в насрещната пътна лента, с което е реализирал и ПТП. В случая правилно е определена и санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 2 ЗДвП, доколкото нарушението по чл. 20, ал. 2 от същия закон е довело до реализиране на ПТП.

Но въпреки горния извод, съдът намира, че допуснатите съществени процесуални нарушения при съставянето на акта не могат да бъдат отстранени в хода на процеса и са го опорочили изцяло, поради което и НП следва да бъде отменено в цялост.

Предвид изхода от производството се явява основателно и искането на жалбоподателя за присъждане на съдебни разноси, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед разпоредбата на чл. 63д ЗАНН законът допуска присъждането на разноси на жалбоподателя, като по делото в проведените съдебни заседания е участвала лично упълномощената адв. Ч., която е осъществила процесуално представителство на жалбоподателя, а в някои от заседанията и преупълномощеният от нея адв. Г.. Адв. Ч. е представила пълномощно и договор за правна защита и съдействие, като в договора е уговорено възнаграждение в размер на 800 лева за адвокатска защита по делото, като е отбелязано, че същата сума е изплатена в брой. Следователно претенцията е изцяло основателна и възнаграждението в размер на 800 лева следва да бъде присъдено на жалбоподателя.

Воден от горното на основание чл. 63, ал. 2, т. 1, вр. ал. 3 и чл. 63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-4332-010442/27.05.2021 г. издадено от началник на група в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на жалбоподателя В. Н. Т. на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, наказания "глоба" в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, както и две наказания „глоба“ в размер на по 10 лева на основание чл. 183, ал.1, т. 1 от ЗДвП за нарушения съответно на чл. 100, ал.1, т. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да ЗАПЛАТИ на жалбоподателя **В. Н. Т. с ЕГН ***** сумата от 800.00 лева**, представляваща възнаграждение за адвокатска защита.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд -София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____